CRÒNICA BPB 2018 - MARC ESTRADA

Una edició més arriba la BPB, tant esperada i especial. Arribo al velòdrom enmig d'una forta tempesta de llamps i trons i això encara donava mes emoció a la cosa. Vaig descarregant tot el que portava el cotxe per la prova, i separant tot el que portaria a sobre i el que aniria al control de Ripoll, que vindria a ser una motxilla per a la supervivència i l'altra per a la reanimació. Quan ja ho tinc tot preparat, començo a anar cap a dintre per a passar el control de llums de la bicicleta, i va passar favorablement, com si fos una ITV per a randonneurs.

Comencen a arribar els primers participants, i com sempre, moltes cares conegudes i retrobament amb bons companys de guerra. A les 6:20 del mati, desprès de passar el control de sortida, enfilo la carretera del cementiri de Collserola, i ja sense pluja i cada cop menys núvols, començo a baixar cap a Cerdanyola, pel moment completament sol. Arribo per la zona de Santiga i Ripollet i allà m'enganxen les locomotores basques, el S. C. Vitoriana, i decideixo anar amb ells una estona a roda fins a Polinyà, que amb les obres allà ens vam trencar una mica i vaig tornar a estar sol. Però com sóc dièsel, pujant a Sant Feliu de Codines em van tornar a enganxar, i és quan de debò m'hi vaig integrar al grup, parlant amb ells i explicant "batelletes". Així fins que ja teníem la plana de Vic amb nosaltres.

En una altra pujada a Balenyà em despenjo d'ells una mica i acabo arribant sol al control 1, Sant Julià de Vilatorta. Entre la gana que portava sense menjar res des de les 4 del mati, i la pinta que feia aquella secallona tallada i bull banc, vaig menjar com un golafre, com si demà havia d'haver-hi una guerra.

Doncs bé, sortim d'allà i m'acoplo amb companys diversos, la majoria grupeta Barberà. Resseguíem camins rurals i carreteres tranquil. les passant per Folgueroles i Roda de Ter, ja preparant-nos ja per la següent matraca, el Coll de Bac. Era curiós de veure com els pagesos ens volien avançar amb els tractors i remolcs carregats fins dalt, avançant-nos com si anessin conduint un Audi, i enrecordant-se de les nostres mares alhora.

Un cop passat Roda de Ter, començo a enfilar amunt el Coll de Bac, que era si no recordo devia tindre uns 15km de pujada amb no gaire pendent però bufava un vent de cara força important. En aquell moment l'embotit del control 1 el tenia ple rendiment dintre meu, així que decideixo anar-me del grup i apretar una mica més, però aviat paro per que em comencen a fer mal els genolls, i com l'experiència es un grau, a la Paris Brest em va passar igual i era que el seient estava un pel alt, així que el vaig baixar una mica i problemes musculars fora.

Seguim pujant el port, i per no perdre la costum, les locomotores basques em tornen a enxampar. I tornem-hi a xerrar amb ells, i mentrestant sense adonar-nos ja teníem el coll coronat. Baixem cap a Rupit gairebé i pugem l'ultima emboscada abans d'entrar en terres gironines, el Coll de Condreu que per aquella nomes te 2-3 km de pujada. Era un espectacle veure com baixaven Condreu els bascos amb l'asfalt mullat, simplement Moto GP en directe.

Un cop a baix, rodar la recta de Sant Esteve i arribar al control 2, Sant esteve d'en Bas. Tornar a menjar com un golafre un embotit de primera! Surto del control amb la grupeta de Calaf, que portaven bon ritme en pla i amb ells fins als peus del Capsacosta, i un altre cop em despenjo i a pujar pinyons. En aquell port havia suat com no ho havia fet en tot el mati, però amb aquelles vistes que hi havien des d'allà mereixia la pena. Un cop coronat, a rodar fins a Camprodon per començar a pujar el Coll d'Ares, almenys per mi era el Goliat de la prova.

Poc a poc i bona lletra el vaig pujant, amb el luxe de que a cada quilòmetre hi havien cartells que et indicaven el desnivell per cada quilòmetre que et venia. Mentre pujava , com marca la tradició, els bascos em tornen a avançar, els bascos i uns quants més amb el ritme dièsel que portava. Un cop coronat, no podia faltar la foto al cartell i observar les increïbles vistes que hi havien. Allà començo a xerrar amb en Xavier del C. C. Repetxó, de Vilafranca, molt simpàtic i molt aficionat a les alforges, una conversa que ens va durar des de dalt fins a Amelie-les Bains, i agraïts de tindre baixada i pla cap avall, ja tocava.

França als nostres peus, qui ho havia de dir que del mati a la tarda ja hi seriem allà, passen volant els quilometres! En aquell control segueixo agafant forces menjant una mica d'arròs, formatge, i tota la resta que era comestible. M'assec a taula al costat d'en Xavier i del seu company Raimon, i mentre mengem anem comentant la jugada. Em trobo a la Neus del C. C. Granollers, que s'havia iniciat al mon Randonneur aquest any compartint trams en les brevets de 200 i 300 de Granollers. Doncs a l'acabar de menjar anar tots plegats, i també es va sumar en Jordi de Muntbikes, també un vell amic de les batalles en d'altres brevets i BPB, un veterà en aquest camp. Tots 4 vam formar una bona grupeta, portàvem un ritme bo descendint cap avall fins Ceret, i em vaig adonar que eren gent collonuda, així que la suma de gent collonuda i bon ritme que portaven, era igual a pobre de mi que em despengi d'ells.

Comencem a enfilar cap a la frontera un altre cop, i de cop una altra emboscada i ben maca, puja al Pertús per una espècie de "Mortirolo", 2 km que devia tenir una mitja del 10%, deu ni do quin regal de l'organització, i jo ruc pensant que pujaríem per la carretera general que te 6km al 4%. . .

Un cop superat. . . Espanya, o Catalunya, o Africa del nord. . . o com li vulgueu dir, un altre cop en el nostre territori, i més emboscades. . Boadella, Terrades, Cistella, territori comanche, aquell tros començava a passar factura a tothom, "pàjares", cansament, punxades i el que menys ens agrada; abandonaments. I efectivament, jo "apajarat" i la Neus punxa roda, però com a bon equip ens ajudem en tot moment, jo també els vaig ajudar bastant en aquell tros ja que no necessitaven portar musica a sobre, jo era la radio portàtil, la veritat no callava sota l'aigua explicant "batelletes" meves. Un cop passat aquell tram,

fem refrigeri a la benzinera d'Avinyonet, carregar piles i a continuar, sobretot carregar-nos de moral i ànims ja que la foscor se'ns venia a sobre. Allà es quan començava a ser pesat dient-li a la Neus que acabarà la prova costi el que costi.

Seguim rodant cap a Esponellà i Crespià, pobles encantadors, pujades curtes però intenses, per finalment rodar a fons per la recta de Melianta i arribar al control de Banyoles. Aquí comença oficialment el que s'anomena una brevet: menja allà on puguis, dorm on puguis, pedala com puguis.... i així va ser, el menjar a Banyoles gairebé s'havia acabat tot, els primers companys dormint al poliesportiu, i cares de cansament. Mengem una mica de arròs amb pollastre i continuem. És moment de fer fortes les ments dels petits aprenents per part dels veterans, perquè no deixin de somriure en cap moment.

Després de pujar Santa Pau i arribar a Olot, això ho vàrem posar prova al Coll de Canes, la son ens agafava, a mi moltíssim, se'm anaven tancant els ulls. Aquelles pujades rectes sense corbes, tot en calma i foscor, dintre del meu cap es van creuar els cables del meu cap, i els hi vaig demanar a la Neus i en Raimon que comencessin a cantar la cançó que més els hi venia en ment, o algun acudit bo, amb el resultat que tots tres vàrem començar la cançó de Sopa de Cabra; nascut entre blanes i Cadaqués, molt tocat per la tramuntana. . . . i jo després una jota, i així fins que es vàrem arribar gairebé fins dalt sense adonar-nos, però a l'últim quilòmetre jo tenia una son terrible, i decideixo caminar uns metres per a veure si se'm passava la son però res.

En aquell moment vaig pedalar fins dalt de tot amb tota la bateria baixa que portava, però un cop més com a bon equip, ells em van esperar que dormís 5 min. sota el cartell del Coll de Canes, i alhora els hi vaig proporcionar bosses d'escombraries per ficar com a armilla, va ser com "trueque". Baixant a Ripoll, son i molt de fred, i si no fos per en Raimon, que en aquell moment em feia de pare, m'anava cridant pel meu nom per que no m'adormís mentre baixava igual hagués caigut o hagués d'haver tornat a parar. A Ripoll, ràpidament dutxa i dormir una migdiada de 1 hora i mitja embolicats com a entrepans pels terres amb el famós paper de plata com si fóssim cadàvers.

Venia amb tant fred que el caldo Aneto em va cremar la llengua i fins al mati no me'n vaig adonar. En Raimon em ve a despertar mes tard, i ens aixequem tots per menjar una mica mes, i sortir en direcció Berga, ja el sol sortia i aquella migdiada ens va sentar molt be a tots.

Coronem port, i cap a baix, amb una mica de gana, trobem una fleca oberta a Vilada i allà, que jo sàpiga, es el millor croissant de xocolata que he tastat en la meva vida, de tant bo que era i tant que entrava. Més tard a la mateix fleca va arribar en Jose de C. C. Castelldefels, amb baixa moral però físicament estava bé, així que li vaig dir que s'ho prengués amb calma, però ell volia plegar a Berga, li vaig dir que prohibit això, que m'enfadaria molt, perquè ja s'havia menjat 415km de 600 i el que quedava era part mes fàcil de la BPB.

Doncs bé, nosaltres seguim fins a Berga observant el pantà de la Baells, amb el Llobregat amb un color blau-verd difícil d'observar al Prat de Llobregat. Arribem a Avià, i fem bon esmorzar al control, la Neus com tenia la motxilla allà aprofita per dutxar-se i nosaltres mentrestant descansar una mica i menjar. Sortim d'Avià, i fins Manresa era com tocar un metxero amb la ma després d'haver ficat la ma a la llar de foc, es a dir, res i menys, pla i baixada tot. Arribem a Manresa, i seguim agafant forces pel poc que quedava, i ens retrobem amb els avis de les brevets catalanes, els de la P. PC Bonavista. A partir d'allà, cap a Igualada, era l'infern, una calor i rampes una mica pujades de to, vam patir de valent .

En Raimon i en Jordi anaven més endavant i jo i la Neus mes enrere a ritme mes dièsel. La baixada cap a Igualada sabia a glòria era aigua beneïda després d'aquella calor insuportable. Arribem a Capellades i fem refrigeri en una benzinera, seguit s'ajunten els del Sprint bike i ens ajuntem amb ells fins a Vallbona, on decidim reduir marxa i a les pujades tornar a posar la reductora. Calor, Montserrat davant, mil polígons i rotondes, però ja començava a olorar a que allò començava a acabar-se, l'últim control la recordo com una clatellada dolça, es l'últim control però per ficar un segell havies de pujar 2 km i tornar-los a baixar, però be que ens van tractar allà dalt.

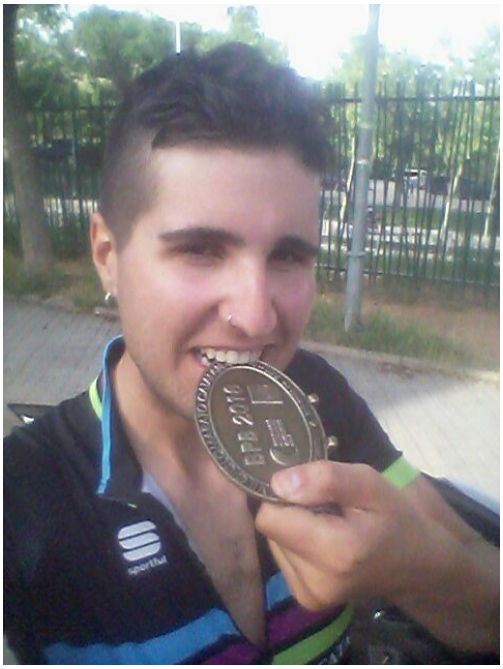

Hi havien uns quants companys allà , tothom amb sabates fora de la calor que feia. Mengem una mica i cap a baix una altra vegada, direcció Rubí Sant Cugat i Cerdanyola, tots ben reagrupats, preparats per l'ascens final al Forat del Vent, un port diferent , carregats d'emoció i alegria.

En arribar a dalt i veure la ciutat de Barcelona, ja podíem treure ampolla de cava, allò ja s'havia acabat. Vam fer foto els 4 al mirador de Montbau, i en acabat baixar cap a la ronda i pujar al Velòdrom, glòria beneïda i felicitat extrema, abraçades felicitacions i satisfacció per la feina ben feta.

Per a mi la BPB més dura de totes, però un record molt bonic en quant a treball en equip i companyerisme. Mai ho oblidaré.

Gràcies tots els que m'heu donat suport i felicitat per aquesta fita!